

йзз гърло-то мѣ. И Шръкелъ-а сзсз дѣлѣ-тъ си шнѣ
врѣкнѣлъ, и като гѣ йзвѣдилъ, йскѣлъ заплаѣ-тъ. А
Взлкъ-а сѣ позасмѣлъ, и като сѣ понатѣчилъ зѣвѣтъ,
рѣкъ: докѣна ти е сѣмо тѣа заплаѣта, че Ѣтъ Вѣлчѣ
оуѣтъ, и зѣвѣ, йзвѣдилъ сѣ здравѣ главѣта сѣ, и ни-
що не пострадѣла.

Тѣа Приказка приказка сѣ за такива человекѣци,
който, като сѣ йзбѣвѣтъ Ѣтъ бѣдѣ, такива благодарѣ-
нѣ въздѣватъ на благодарѣтели-тъ сѣ.

П ѣ т л и т ѣ. 145.

Два Пѣтѣла, като сѣ бѣли зарадѣ кокѣшки-тъ, едѣ-
ный-а надвѣлъ на дрѣгѣй-а. И повѣждѣнный-а Ѣти-
шѣлъ и заврѣлъ сѣ въ еднѣ тѣмно мѣсто, и скрѣлъ сѣ:
а повѣждѣтель-а покачилъ сѣ на високо, и като сѣ за-
стоѣлъ на еднѣ высокѣ стѣнѣ, йзвѣкалъ велегласно, и
тѣтакѣ слетѣлъ едѣнъ Ѣрѣлъ, и гравнѣлъ го. А дрѣгѣй-а,
що бѣлъ скрѣтъ въ тѣмно-то мѣсто, Ѣтъ тогѣка и на
тѣмъ безъ страхѣ вѣдѣлъ сѣ кокѣшки-тъ.

Сказва тѣа Приказка: че Господѣ гордимъ проти-
влѣетсѣ, смиреннимъ же даѣтъ благодѣть.

Старецъ-а и Смерть-та. 146.

Нѣкогда едѣнъ Старецъ, като настѣкалъ дрѣвѣ, и като гѣ
носѣлъ, врѣкѣлъ много пѣтъ, и Ѣтъ много трѣдѣ,
стовѣрилъ време-то сѣ на нѣкое мѣсто и призовѣкалъ
смерть-тъ. Но понѣже смерть-та дошла, и пыѣла при-
чинѣ-тъ, за коѣто ѣ бѣлъ призовѣкалъ, оуѣоѣлъ сѣ
старецъ-а, и рѣкъ: вѣкамъ тѣ за да ми повѣдѣишъ
време-то.

Сказанѣ-то оуѣчи: че всѣкѣй человекъ лѣви живѣтъ-а,
ако и да е злочѣстенъ, и сиромѣхъ.